

729. 12. 14

ALPSKÝ VĚSTNÍK.

ROČNÍK VI.

(ŘÍJEN 1903 — KVĚTEN 1904.)

V PRAZE.

NÁKLADEM ČESKÉHO ODBORU SLOV. ALP. DRUŽSTVA.
1904.

NÁRODNÍ KNIHOVNA

1001805954

O B S A H.

(Značka římská znamená číslo, arabská stránku.)

1. Samostatné články.

Fünfspic. Jiří Čermák. IV 49, V 74, VI 92.
Kanin. F. I 6.
Moje stanovisko. L. Mareš. VII 109.
Na kole Alpami. Píše M. I 4, II 20, III 36, IV 56, V 69.
Několik myšlenek o ethickém momentu alpinismu. Dr. Vlad. Růžička.
VII 105.
Povšechná orientace v Slovanských Alpách. Napsal prof. dr. K. Chodounský. VIII 125.
Saviňské Alpy r. 1861. Podává V. Dvorský. I 2.
Sedlo Potok v Karavankách. Napsal prof. Dr. K. Chodounský. II 17.
Skupina Kaninská. Monografický náčrt od Dra. VI. Růžičky. III 33, IV 52,
V. 66, VI 90, VII 112.
Úrazy v Alpách r. 1903. Sestavil Dr. O. Laxa. VI 96, VII 116, VIII 133.
Z Bovce do Rezje. Popisuje V. Dvorský. III 38.

2. Zprávy o turách

vykonaných členy českého odboru Slov. alp. družstva: II 23, III 44,
IV 59, V 76, VI 99, VII 120, VIII 137.

3. Obrázkové přílohy a ilustrace.

Ke článku: Z Bovce do Rezje.
Baušica se Svinjakem od Bovce. III.
Nivica pod sedlem Krnicou. III.
Ke článku: Fünfspic.
Severní věže Fünfspice. V.
Mangart s Fünfspice. VI.
Ke článku: Skupina Kaninská.
Mlýn Pluzenský pod Kaninem. VII.
Sedlo Prevala se strany severní. VII.

4. Mapy.

Náčrt mapy skupiny Kaninské. Sestrojil Dr. Vlad. Růžička. IV.
Orientační mapa Slovanských Alp. Načrtl prof. Dr. K. Chodounský.

5. Tatry.

Towarzystwo Tatrzańskie. II. 27.
Cinnost towarz. Tatrzańského. — Ch — III 42.

6. Zprávy z Alp.

- a) Ze slovanských Alp: I 9, II 26, III 45, IV 59, V 77, VI 99, VII 120, VIII 138.
- b) Z ostatních Alp: I 12, II 28, III 46, IV 62, V 77, VI 100, VII 122, VIII 141
- c) Z jiných hor: Kavkaz II 29, VIII 141, Himalaja IV 62, Andy V 77.
- d) Česká chata: I 10, 11, II 26, IV 60, V 79, VI 99, VII 122.
- e) Chaty: I 11, 12, II 26, 27, III 45, IV 61, 62, V 77, VII 121, VIII 139.
- f) Cesty: I 11, II 27, 29, 30, IV 60—62, V 77, VI 99, VII 120, 121, VIII 138
- g) Dráhy: II 28, VI 100, VIII 140.

7. Zprávy spolkové.

A. Slov. Alp. Družstvo:

Prvních deset let. I 1.

Deset let činnosti Sl. Pl. Dr. II. 24.

Zpráva o činnosti českého odboru Slov. Plan. Družstva za rok 1903. V 81.

Seznam členů če-kého odboru Slov. Plan. Družstva za rok 1903. V. 83.

Zpráva o valné hromadě českého odboru Slov. Plan. Družstva za rok 1903. VI 101.

Československý akad. kroužek: I 13, II 30, III 46, V 79, VI 103, VIII 138, 142.

Zprávy z podružnic: I 13, II 27, V 79, VI 102, 103, VII 120, 121, 123.

Různé: I 13, II 30, III 46, IV 63, V 78, VI 102, VII 122, VIII 141.

B. Klub českých turistů: III 43.

C. Jiné spolky:

Club alpino Fiumano. I 14.

Francouzský klub alpský. VII 122.

Švýcarský klub alpský. III 46, V 77.

Rakouský klub alpský. VI. 100.

Pražský odbor D. u. Ö. Alpenvereinu. VII 122.

Nové družstvo »Karawanken«. III 46.

D. u. Ö. Alpenvereinu. II 28, VII 122, VIII 138, 140, 141.

Akad. spol. alpský v Mnichově. II 28.

D. Noví členové: I 15, II 31, III 47, VII. 123.

E. Společenské večery: I 13, II 30, III 46, IV 63, V 78, VI 102, VII 122, VIII 141.

F. Příspěvky na Českou chatu: VI 103 VII 123, VIII 142.

ALPSKÝ VĚSTNÍK

Orgán českého odboru slovinského
alpského družstva.

Č. 1. * ŘÍJEN 1903. * R. VI.

Prvních deset let.

Slovensko Planinsko Družstvo ukončilo letos prvních deset let své činnosti. Ne dlouhá doba, ale mnoho práce, mnoho výsledků. V době, kdy družstvo započalo činnost svou, byly Slovanské Alpy v rukou cizích spolků alpských. Slovensko Planinsko Družstvo vrátilo za krátkou dobu značnou část jejich živlu slovanskému; jeho činností otevřel se turistům nový, velký svět alpský, jehož krásy ocenilo již sta a sta těch, kteří vyhledávají hory a kteří činností družstva našli v nich nejpříjemnější pobyt, vřelý cit národa slovinského, nám tak drahého, i popud ke práci vědecké, jež právě činností družstva byla podnětána. My Čechové s radostí přidružili jsme se ke spolku slovinskému, a přehlížejíce desetiletou práci jeho, hlásíme se s chloubou k družstvu, jež s malými prostředky a za krátkou dobu vykonalo tak mnoho. A společnou činností Slovinců i Čechů v Alpách upevněny byly styky obou našich národů ku vzájemnému prospěchu. Srdečně tyto styky mají každým rokem větší význam, jsou příčinou, že se poznáváme a že lneme stále více k sobě. Buď žehnána další práce družstva největším zdarem, největším štěstím.

*

Saviňské Alpy r. 1861.

Podává Viktor Dvorský.

V polovině 19. století byla znalost Saviňských Alp i v kruzích vědeckých velmi nepatrná. Poněkud obsáhlejší zprávu nacházíme v »Jahrbuch der k. k. geologischen Reichsanstalt« z r. 1856., kdež Lipold popisuje kotlinu sevřenou Raduhou, Olševou, Ojstricou a Mrzlou Gorou. Zmiňuje se též o údolí Logarském (jakožto části jmenované kotliny) a o vodopádu Rinky, jež nazývá »Szinka-Fall«.

Tento popis vedle málo významného připomenutí Murrayova, že z Celje jest viděti Ojstricu, byl pohnutkou a jedinou duševní přípravou anglických badatelů Gilberta a Churchilla k cestě do Saviňských Alp. Zajímavému putování tímto horstvem věnována je poslední kapitola prvního dílu spisu »The Dolomite Mountains«^{*)}, v němž oba přírodopzpytci uložili výsledky několikaletého pátrání v jichovýchodních Alpách.

Cílem jejich byla rovněž tajemná kotlina Solčavská; kdežto však Lipold šel z Celje a tamtéž se vrátil, pokládali Gilbert a Churchill za vhodnější východisko lázně belské, o jichž existenci měli jakési tušení. Za tou příčinou přibyli začátkem září r. 1861. se svými dámami do Kranje a ubytovali se »při pošti«. Leč tu nikdo ničeho bližšího o belských lázních nevěděl. Vyslali tedy nějakého muže, aby cestu prohlédl. Ten pak vrátiv se prohlásil, že možno jeti nejvýše v lehkém vozíku a strašil Angličany dvěma obtížnými kopci, jež nutno překonat. Jedním z těch vrchů jest nepochybně Jezerní Hora, druhý není dosti přesně popsán. Patrně jsou jím míněny serpentiny mezi Dolním a Horním Jezerem.

Po dlouhých přípravách vyjeli 6. září na dvou karách z Kranje. Projeli Kokrou a bez nehody dostali se do Horního Jezera. Kotlina jezerní velice se jim zamlouvala, jmenovitě mohutným dojmem působil na ně Grintovec. (Spíše to asi byla Kočna.) Byli by se rádi sem vrátili ze Solčavy, leč nemohli prý najíti místnost k delšímu pobytu, krom toho neznajíce slovinsky nedovedli se smluviti ani s místním obyvatelstvem, ani se svými průvodci. Na konci vesnice přímo pod Jezerní Horou odpočívali v prostém hostinci, při čemž sesilen potah párem volů. Avšak ani tak to nešlo vzhůru silnicí, kterou zprvu Gilbert považoval za vodní strž a jež se patrně zachovala ve svém původním stavu až do dnešního dne. Nezbylo než vystoupiti a jíti pěšky, jak se to praktikuje i za nynějších časů. Poněvadž pak horolezecká zdatnost Angličanů nebyla zrovna přílišná, naříkali nesmírně. Vyhlička valně nespokojila a ke všemu musili dolů zas pěšky. Teprve pod horou bylo jim popřáno vložiti opět znavené údy do kar.

Tak zvolna jedou opuštěným údolím doufajíce, že každým okamžikem objeví se Bela. — Konečně spatřují kostel a vjíždějí do jakési osady. Plní radostí, že jsou v belských lázních, uchylují se do

^{*)} Úplný název: The Dolomite Mountains. Excursions through Tyrol, Carinthia, Carniola et Friuli in 1861, 1862 et 1863. By Josiah Gilbert and G. C. Churchill.

hostince, kdež četná společnost právě stoluje. Tam teprve nabývají vědomosti, že je kočí převezli do — Železné Kaple.

Tato nehoda je posléze ani nemrzela, když se dověděli, že v Kapli mešká několik venkovanů ze Solčavy, kteří zítra půjdou domů. Rovněž zpráva, že v Solčavě je dokonce i hostinec, způsobila jim velkou radost menší ovšem za to vypravování o medvědech, kteří se potulují v okolních lesích; byť je i lidé konejšili: »Však tak snadno některého nepotkáte!«

Z rána vydali se na cestu provázeni čtyřmi nosiči. Po dlouhém stoupání dostihli kapličky sv. Leonharda a záhy za ní rozevřel se jim pohled na vytouženou kotlinu Solčavskou. Gilbert popisuje ji takto: »Od východu táhne se mnoho mil (anglických) cesty hluboká a úzká rokle mezi vápencovým horstvem, na konci pak (t. j. západním) dělí se ve tři údolí navzájem rovnoběžná, směřující k jihu. První z nich táhne se k úpatí Ojstrice, druhé ke Skutě, třetí k Mrzle Goře. V prostředním údolí pramení Savina.«

Prvním údolím miní tu Gilbert Robanov Kot; druhým patrně údolí Logarské, ovšem mylkou maje za to, že některá z hor je uzavírajících jest Skuta; třetím pak dolinu Matkovu.

Vodopád Rinky nemohli odtud badatelé postřehnouti. Nekonečnými strmými stezkami sestoupili potom do Solčavy. Hostinec je tu náramně sklamal: nedostatek místa, Churchill musil spát na bedně a k tomu majitelka závodu nevelmi vlídná.

Druhý den (v neděli) vypravili se s průvodcím do údolí Logarského. Došli až kamsi za Plesnika, chtějíce totiž spatřiti vodopád Rinky. Zdál se jim však velmi nepatrným. Na zpáteční cestě měli nemilou příhodu: sedlák na kraji údolí (Logar?) nemilosrdně jim vylál, protože mu nechali vrátka v plotu otevřena, následkem čehož vběhli vepř do zemáků. Rozumí se, že chtěl, aby nahradili škodu, a když se páni Angličané k tomu neměli, svolal celou rodinu, jež pak za nimi vysílala nejhornější kletby.

Vrátivše se do Solčavy seznali k nemalému leknutí, že jejich ložnice proměnila se zatím v taneční síň. Leč muž, jenž je doprovázel, vyhnal tančící, kteří byli patrně velmi dobromyslní lidé, neboť se nad tím nijak nehoršili. Znalost němčiny byla tu více rozšířena než v Jeru, což mělo ten následek, že každý se snažil cizince něčím pobaviti; zdá se ovšem, že to Angličany nijak nemrzelo, neboť se interesovali o všechno i o námluvy své hospodské, jež měla půl tuctu ženichů.

Jinak byli horalé Solčavští lidmi velmi zajímavými. Vydrželi několik nocí bez únavy hýřiti, zachovávajíce při tom přísně náboženské smýšlení. Když se druhého dne Gilbert usadil kdesi za vsí, chtěje si načrtnouti Raduhu, shrnula se kolem něho polovina místního obyvatelstva a pozorovala jeho počínání, šeptem se o něčem domlouvajíc. Pojednou povstal učitel a přistoupiv vážně k Gilbertovi za napjaté pozornosti všech se jej otázal, věřt-li v Krista?

Opoledne téhož dne vydali se Angličané s několika nosiči do Ljubna. Připomínají známou »jehlu« mezi Solčavou a Lučemi. V Ljubně měli zase špatnou noc, neboť nosičové popíjeli a zpívali až do rána a na konec musili ubozí cestující za ně zaplatiti, co propili.

Odjezdem do Celje skončena pouť anglických badatelů Saviňskými Alpami. Názory jejich ovšem leckde získány jsou jen povrchní zkušeností, zvláště pokud se týče slovinského lidu, jemuž místy i křivdí, avšak přece oni byli mezi prvními, kdož se snažili poznati toto horstvo a oceniti jeho půvab. Pro nás pak mají zprávy Gilbertovy a Churchillovy ten význam, že poskytují možnost srovnání poměry v Alpách Saviňských v době počínajícího ruchu alpistického se stavem dnešním, na jehož vytvoření měl český odbor slov. plan. družstva vliv nemalý. —

*

Na kole Alpami.

Píše M.

Přátelé alpského sportu, již zároveň pěstují jízdu na kole, zabývali se zajisté častokrátě otázkou, do jaké míry bylo by lze užiti v Alpách velocipedu jako prostředku komunikačního a obmezení dlouhou, unavující jízdu drahou a zejména do jisté míry nepříjemné a mnohdy s vykořisťováním spojené užívání povozů jako dopravních prostředků. Nemohu sice popřít, že úplné spojení obou sportů mohlo by býti následkem odvislosti stroje od prostředků komunikačních závadou při větších a delší dobu vyžadujících výkonech alpistických a že velociped pozbývá ceny pro ty, jichž výhradním cílem jsou vysoké horské přechody a vrcholky od komunikací vzdálené, avšak doporučuji co nejvíceji sloučení těchto sportů v oněch případech, kde alpisté nemající »trvalých vyšších aspirací« zamýšlí seznati v poměrně krátké době několik horských skupin — byť i jen zběžně — a při horských turách neshledávají závady v tom, počíná-li a končí alpský výlet v témž místě. Pro tyto alpisty — mohu je snad nazvati kočovnými — podávám seznam tur, jež jsem v letech 1897—1903 v Alpách po kole vykonal a podotýkám, že obmezují se při tomto výčtu partií na krátké poznámky a stručné pokyny, a to hlavně z toho důvodu, že jde o ruty většinou alpistů aspoň povšechně známé a že jediným účelem těchto řádků jest právě jen poskytnouti tímto seznamem podklad pro sestavování podobných cestovních programů.

Svou »karieru« cyklisticko-alpistickou zahájil jsem 4denním výletem Praha-Pasov-Solnohrad-Mondsee-Ischl-Wels (485 km), opomenuv ve vášni šlapací, vzniklé výbornými silnicemi bez značnějších spádů a stoupání, i výstup na známý Schafberg; při následujících výletech jsem již toto opomenutí do jisté míry napravil — ovšem podotýkám předem, jsou mé výkony alpské toho druhu, že vážní alpisté zajisté jen s útrpným úsměvem na ně budou pohlížeti.

Při první větší tuře, konané v červenci 1897., poctil jsem svou návštěvou následující místa:

11. července: Salzburg-Reichenhall-Thumské jezero (s odbočkou na rozkošný Mauthäusel v Bavorských Alpách)-Lofer-Sv. Jan v Tyrolích-Wörgl (102 km).

12. července: Wörgl-Innsbruck (63 km).

13. července: Innsbruck-Brenner-Franzensfeste-Mühlbach (81 km).

14. července: Mühlbach-Toblach-Cortina (80 km).

Cesta na Brenner není nikterak obtížnou; i prostřednímu cyklistovi možno vyjeti až na 35 km (asi $\frac{1}{2}$ km pod sedlem); rovněž lze stoupání z Mühlbachu do Toblachu hravě překonati; jízda od sedla nad Schluderbachem do Cortiny jest pro cyklistu pravým požítkem. Z Cortiny podniknut byl malý výlet na jezero Misurinské a ohledáno úpatí (nikoliv vrchol!) Sorapisu.

16. července: Cortina-Lienz (85 km, z čehož 60 km ve spádu).

17. července: Lienz-Spital na Drávě-Gmünd (85 km).

18. července: Gmünd-Rennweg-Katschberg-St. Michael im Lungau-Tweng-Ober Tauern (60 km).

19. července: Ober Tauern-Radstadt-Salzburg (90 km).

Silnice vede přes 2 sedla, t. zv. Katschberg na rozhraní mezi Korutany a Solnohradskem a přes Radstadtské Turý; Katschberg jest přechod bez vyhlídky a postrádá valně zajímavosti, vynikaje pouze nápadnou příkrostití na obou svazích; pravým opakem jest sedlo druhé; trať počínajíc od Twengu až do Radstadtu jest velice půvabnou a zbožňovatelé vodopádů (já k nim nenáležím) naleznou na severním svahu několik pěkně vyvinutých exemplářů. Na vrcholu nalézá se dosti obstojný hostinec s vlhkou dependancí.

Při druhé cestě, konané v září téhož roku, obmezím se na pouhé vytčení směru jejího, ježto vedla většinou kraji, jež dráhy probíhají. Směr byl tento:

1. den: Wels-Klaus-Windischgarsten-Spital-Liezen, 94 km. Trať Windischgarsten-Liezen jest velice zajímavou a stane se po vystavění dráhy Pyrrhnské všeobecně přístupnou.

2. den: Liezen-Rottenmann-Hohentauern-St. Johann-Möderbruck-Untzmarkt-Neumarkt, 99 km.

3. den: Neumarkt-Friesach-Celovec-Vrbské jezero-Bělák, 100 km.

4. den: Bělák-Trbíz-Bled 92 km.

5. den: Bled-Lesce-Begun-Tržič-Loiblpas-Celovec-Velikovec, 93 km. Trať Begun-Tržič nádherná; silnice vine se ve výši na svazích Karavane, pohled s ní na kotlinu Bledskou, Julské Alpy a výběžky Alp Saviňských jest v pravdě velikolepý. Také Loiblpas, ač velmi příkrý a pro cyklisty i při tlačení kola velmi namáhavý, není skalnatou scenerií svou bez zajímavosti. Trapně působí v ohledu národním poněmčelý Tržič a zejména severní svah sedla. V Unterbergen, slovinské obci, měli v hostinci jediný časopis: »Ostdeutsche Rundschau«!

6. den: Velikovec-St. André-Št. Leonhard-Zeltweg, 85 km.

Cílem třetí cesty, konané v roce následujícím, bylo Tyrolsko, Švýcarský a severní Itálie; východištěm byl Landeck; první den ujeti odtud odpoledne do Pfundsu (31 km).

2. den: Pfunds-Nauders-Spondinig-Prad-Gomagoi-Trafoi (65 km).

3. den: Trafoi-Stilfské sedlo-Bormio (34 km).

Nádherností této trati, vedoucí na úpatí Ortleru, netřeba se zvláště doličovati; bohužel, byl nám požitek strpčen nepříjemnou povinností tlačiti kolo dlouho v slunečním úpalu. Z vrcholu podniknut byl výstup (alpisté odpustí, nazývám-li 10minutovou procházku do vrchu výstupem)

na t. zv. Dreisprachenspitze, kde stýkají se hraniční mezníky Rakouska, Itálie a Švýcarska. Silnice, zejména na italské straně, vyniká znamenitými stavbami, brzy vine se v serpentínách na ohromných náspech, brzy galeriemi a tunely razí si cestu divoce ponurým Val di Brauglio. Bormio má ráz úplně italský; zevnější i vnitřní úprava budov poukazuje na velkou liberálnost tamních stavitelů; tak na př. plafond v jídelně prvního hotelu (Albergo della Torre) byl sprohýbán, že jsme se každou chvíli obávali katastrofy; jak se však zdá, pomýšlel asi majitel hotelu na brzkou nápravu; alespoň vysoký účet za nocleh a večeři bylo lze sotva jinak než potřebou peněz na práce opravné vysvětliti.

4. den: Bormio-Sandrio (64 km), odtud do Colica drahou. Bellagio.

5. den: Bellagio-Como-Varese-Lavenno-Pallanza (50 km).

Lago di Como a Lago Maggiore, jaký to kontrast, a přec obě krásna tak, že těžko rozhodnouti, kterému by slušelo dáti přednost. Zvláštním dojmem působí vzpomínka, že Lavenno bylo až k misu Villafrancskému celní stanicí rakouskou! Lago di Varese vroubené bujnou zelení a vinicemi postrádá již úplně rázu alpského.

(Příště dále.)

*

Kanin.

25. září odpoledne: Nemáme »turistický« článek do prvního čísla. A musí být? — Inu, měl by být! — Pravda, pravda. Napište něco. — Já? vždyť jsem letos větší partie nepodnikal. Nemám nic! Žádal jsem pana X. a pana Y., ale dostal jsem košem. — Tak to necháme na listopad. — Ale vy jste byl ledakdes... — Tak proto mám něco napsati? — No to se rozumí; bylo by to dobré. Turisté se teprve scházejí a žádají od nich hned, by letmo napsali článek, nelze. Už je to na vás. — Tak! Děkuji. — — To byl obsah rozmluvy, a konec byl, že jsem musel napsati tento článek. Však si to čtenáři odnesou!

Začátkem druhé polovice srpna přišli jsme s Više na chatu Nevejskou. V žádné chatě letos — až do Saviňských Alp — neměli jsme se tak dobře, a museli jsme nocovati na mnoha chýších. Chianti i bílé Verdiso bylo výborné, »ministra« neméně, kuře na rošti zpívalo sedm písní a vše ostatní bylo výtečné! To byla tedy jednou zase výborná »horská tura«, sice nízká, pohodlná, ale zamlouvající se. Však jak bude dále? Chceme přenocovati v italské chatě kaninské, ve které není hospodářství letní, a potřebujeme vůdce na vrchol. V chatě není proviant, a vůdce, starý Piussi, nebyl doma; vrátí prý se snad až večer. Vlídná hospodyně poukazovala však na své zásoby, které vezmeme s sebou, a poslala do okolních salaší pro »lovce« — patrně pytláky — kteří asi výborně znají, jak dostat se na Kanin. Leč ani títo lovci nebyli doma. Byli jistě zaměstnání vlní, která mnohého kamzíka sklátila. Obyvatelé alpy Nevejské jsou známi tímto zaměstnáním i četnictvu kórutánskému. Předloni v říjnu sestupovali jsme z Neveje k Rablu. Obdivovali jsme se právě mohutné, lepě formě posněženého Mangartu, když z lesa vystoupil pojednou četník, který nás z dálky považoval za nevejské pytláky, o kterých věděl, že týž den přijdou na srnce. Poněvadž však milý četník byl tu-

rista a užil dopoledne k výstupu na Viš, zameškal pytláky, které jsme se srncem na zádech potkali za italskou hranicí, což ovšem jsme mu nepověděli. Ne sice z nedostatku právního vědomí o soukromém majetku, ale proto, že se nám četník jako turista i jako člověk zalíbil; a proto již vzhledem k tomu a k nebezpečí, jakému byl by vydán, kdybychom sdělili více, než nač se tázal, neobjevili jsme úplnou pravdu. Lovci tedy odnesli lehce srnce. Ne tak lehce »odnesl« kamzíka vůdce, s nímž jsme šli nedávno před tím na Ankogel, a který při objevení každého kamzíka byl celý vzrušen. Mezi řečí tázal se jej soudruh, co stojí kamzík. »Dva měsíce,« zněla neočekávaná odpověď. »Potom celý rok jsem nevzal pušku do ruky; ale vím, že to dopadne se mnou přece ještě špatně, podruhé budou z toho třeba čtyři měsíce. Jen aby to nepřišlo do léta; kdybycn byl zavřen a nemohl voditi turisty, byla by v zimě bída v rodině.«

Tak tedy to je ten turistický článek do Alpského Věstníku, myslím si zoufale. Tak se píše o horské tuře, jak jsme se měli na Neveji a jak pytláci vůdcové?

Však už jdeme. Jdeme s mladým Piussim, osmnáctiletým mladíkem, který prý už byl na Kaninu. Cestu k chatě kaninské znal dobře — jako my; je totiž značena. Není obtíže na ní, a byli jsme příjemně překvapeni, jak brzo došli jsme k večeru do chaty »Ricovero Canin«. Chata ve vnitřku nebyla příliš příjemná; zůstali jsme dlouho na zápraží, ale přece mysleli jsme si: zaplať Pán Bůh za to, že v tak krásném horském světě máme přístřeší. Konečně chlad a tma přinutily nás vejti do vnitř. Zde zatím mladý Piussi rozdělal oheň, upravil světlo, vyrazil v ložnici dvře, jež nebylo lze klíčem otevřít. Střídavě seděli jsme ve studené jídelně a při krbu, jenž nás hřál, vydával však dusivý kouř. Největší vzácnost večeře byla vlastně voda, kterou jsme dobývali ze sněhu a zpříjemňovali Verdisem. Pramenitou vodu nabral sice Piussi u poslední studánky do velké čutory, ale jen pro sebe. — O půl deváté spali jsme již.

Za tmy jsme vstali, za svítání byli jsme na další cestě. Procítili jsme všecku nádheru nejskvostnějšího jitra; ani dlouhý nucený sestup od chaty a nemnohý příjemný výstup sutkami k ledovci nemohl zkazit veselou náladu a velkou rozkoš té chvíle.

Ledovec kaninský byl hladký jako mýdlo; teprve po připnutí železky šlo se dobře. Po dlouhé úvaze a tahání chvílemi k západu, chvílemi k východu, rozhodl se náš »vůdce« pro výstup obvyklou cestou, ač měl původně namířeno vystoupiti do skal směrem západním. Proč nás vlastně tahal sem a tam, zůstalo mi nevysvětlitelné. Do skal vystoupili jsme na místě, s nímž jsem nesouhlasil. V pozdějším letě je sice všude nutno sestoupiti do pukliny, která táním sněhu a ledu utvoří se mezi skálou a ledovcem, avšak zvolené místo nezdálo se mi býti vhodným; o něco výše — myslel jsem — bylo lépe, neboť byli bychom šli ve skalách stále, kdežto my museli jsme přelézati sněhový balvan, přilepený na skále, velice příkrý, a pod ním sklábila se laskavě široká puklina ledovcová, jejíž hlubina při malém jen svezení nohy přijala by najisto beze zvaní každého. Ale sněh byl tvrdý, dobrý; za ním vešli jsme již do dobré skály, a půlhodinový výstup po srázné, stále exponované

strání jednak na úzkém pásku, jednak na dobře tesaných schodech jest opravdu zajímavý pro turisty, nemající závrati.

Snad za půl hodinky potom byli jsme na vrcholu Kaninu. Mnoho vyhlídek jsem měl, ale Kaninský rozhled patří k nejkrásnějším. Co údolí, co vrcholů tu vidíš! A co přehledněš Jaderského moře, co měst a dědin v italské rovině! V dalekém Udine prostým okem čítáš skoro domy. Na blízku zahleď se do divukrásné skalní pustiny a pak sveze se s ní zrak do slovanské ještě Resianské doliny, tak roztomilé, že ziráš do ní dlouho, dlouho. Dojímá to, že za generaci, nejdéle za dvě zmizí tam dle slovanský hovor.

A už není veselo, nálada zmizela. Jen dolů, dolů, k Bovci. Leč Piussi neznal cestu; tak vraceli jsme se zase do Ricovero Canin. A mezi tím, co jsme byli na vrcholu a sestupovali, byli jsme pozorováni třemi českými přáteli, kteří stojíce na vrcholu Konje, tušili jen, že jsme to asi my, volali na nás a upozorňovali na sebe. Bohužel nevěděli jsme o tom a slyšeti jsme je mohli snad jen tehdy, kdyby byl vál vítr od nich směrem k nám.

Náš zrak byl upoután na dva turisty s vůdcem, jež mladý Piussi poznal jako »padre«, kteří se ubírali po Kaninském ledovci nahoru. Neměli železek a tak se stalo, že jeden sklouzl a náhle řítil se dolů. Bohudík nestalo se nic; viděli jsme pak, jak otec Piussi ubíhá pro něj a teprve nyní přivázal jej lanem. Když měli jsme vstupovati do srázných skal, byla druhá partie ještě na ledovci, ale přímo pod námi.

Mladík Piussi prohlásil, že musíme čekat, až přijdou k nám nahoru, bychom při sestupu neshodili na ně kámen nějaký. Čekali jsme tedy; turisté lezli hbitě a dlouhá chvíle uplynula pozorováním vůkolí i dálky rychle. Místo pozdravu syn Piussi byl zamračeným otcem vyhubován. Starý při výstupu shlédl na sněhovém balvanu stopy, kudy syn volil vstup do skal. Přísně a odměřeně vytýkal to otec mnoho. Dole vešli jsme na ledovce na místech, které jsem ráno pokládal za jedině příhodné.

Bylo velké parno, když jsme přišli do chaty. Slunce píchalo, obvyklé polední mračné hrady kupily se po obloze, mladý Piussi měl býti odpoledne doma; a my, kteří jsme chtěli do Bovce, měli jsme sestupovati hluboko od chaty a pak zase vystoupiti na sedlo Prevalské, odtud pak ještě dolů do Bovce. A při tom nevěděli jsme, sejdeme-li se v Bovci s milými přáteli, kteří mohli býti na delší horské tuře. Skutečně byli, ale zrovna na naší cestě k Bovci, a byli bychom si padli do rukou. To věděti! Po několika dnech jsme se dověděli, že přátelé naši žili na rakouské chatě Kaninské šest dní, odkud podnikli různé výstupy, na mnoze na prostě nové. Šest dní poustevnický život! — Pardon! vzpomínám si, jak náčelník výzkumné výpravy mi sděloval, že jejich nosič nebo nosiči z Bovce byli obtíženi 27 kilogramy. To bylo doznanych 27 kilogramů, turisté pak sami nesli si také něco, a to jistě nebyly jen kořínky. To jsme však nemohli tušiti a kromě toho dočetli jsme se krátce před výstupem, že Bovec vyhořel skoro úplně. A vše to způsobilo, že po dlouhé úradě a opravdu neradi dali jsme se k Neveji a Rablu.

Večer byli jsme v Trbízí a ráno zase nemohli jsme odtrhnouti očí od scenerie, jež poutá tím více, čím častěji ji zříme. F.

Ze slovanských Alp.

České kolonie v Jezeru a Bledu vzrůstají do počtu každým rokem. Dosti našich lidí, kteří chtějí pobytí v alpském vzduchu, jezdí ještě do severních Alp, avšak to nepřekáží tomu, aby v Kraňsku a Korutanech co rok přibyl značný počet Čechů. A naši výletníci do Alp opravdu užívají dobře pobytu. Však letos mohli užiti ho plně. Ještě nikdy nevykonalo se v saviňských Alpách tolik horských výstupů a větších výletů jako letos. Česká chata byla ovšem navštívena snad každým; Vernikov Grintovec, Goli Vrh, Velký Vrh i malý Stořic byl výletním cílem mnoha návštěvníků; avšak i Mlynarské sedlo, Grintovec, Struca, Skuta, Velký Stořic byly navštíveny značným počtem českých turistů a také Kočna, Turski Žleb i Skuta se strany východní, Rinky, Mrzla Gora, Greben, východní vrcholy Savinských Alp, atd. byly častěji slézány. Také nebylo opomenuto hledati nové cesty na menší i vyšší, bližší i vzdálenější vrcholy, a tak bylo nabyto nových zkušeností pro příští rok. — Žádný den nebylo zaháleno. Skoro vždy podnikla nějaká společnost »vysokou turu«, menší výstupy pak podnikány i hromadně, a ještě vždy zbylo času na hledání hub, jichž bylo v okolí jezerském letos mnoho. Laskavé dámy rozdávaly při obědě a večeři po stolech chutně upravené hříbky a ryzce každý den, i těm, kteří uvidí houbu jako talíř velikou teprve tehdy, kopnou-li o ni. — Stinné procházky, zvláště kolem vodopádů potoka, byly vyhledávány denně, gourmandi pak pochutnávali si na koupeli v »teplém« bassinu, v němž voda dosáhla i 11° R! Ostatní jsou v Kazinu také opravdu teplé lázně. — Odpoledne navštěvovala společnost Kazina Čechy v hostinci Stullerově, kde také příjemný je pobyt. — Živo, opravdu živo bylo letos v Jezeru. Avšak při tom nikdo nebyl rušen ve svých přáních; byl samostatný, jak chtěl; avšak nalezl vždy společnost k výstupům, přál-li si jí. Skutečně sluší vzdáti největší chválu rodinám, které usadily se na delší dobu v Jezeru, staraly se pečlivě, obětavě o každého nového příchozího tak, že cítil se jako doma, jinak však každému ponechávaly volnost, jak a pokud si jí přál. To je veliká výhoda pro ty, kdo stráví krátký čas v Jezeru, a každý z nich musí tomu býti vděčen. — A tak plynul letní čas v Jezeru v plné harmonii, o které jsme se již loni zmínili, a v příjemnosti společenské, jaká je málokde. K veselé, srdečné náladě přispělo pak počasí a příroda, která rozsela na onom malém kousku světa tolik krásy, tolik nádhery. Škodá, že ten náš koutek není ještě mnoho znám velkému ruchu turistickému, ale sobectví praví: je to dobře; neboť ty příjemné, idyllické poměry by se změnily. A změni se po letech, doufáme však brzy ještě nikoli. Ještě dosti let užijeme Jezera, tak, jak je nyní, bez velkých hotelů, bez škrobenosti, užijeme ho v těch malých, opravdu skvostných poměrech, než vyvine se z něho velké alpské sídlo, kterémuž osudu Jezerské údolí v budoucnosti neujde. — Na Bledu již jest jinak. Bled navštěvuje kromě společnosti slovanské velmi četná společnost německá, vlaská; Francouzi, Angličané, Američané a jiní pobývají na Bledu také mnoho. Celý ráz pobytu je jiný než v Jezeru. To však každý návštěvník Bledu ví, mnohemu vyhovuje to plně, a všichni musíme se radovati z toho, že máme překrásné, příjemné letní slo-

vanské sídlo, jaké jest Bled, který nabývá v posledních letech stále na rázu slovanském i zevně. Kromě společnosti slovinské má o to značnou zásluhu společnost naše, jež vystupuje důstojně, čestně a jež imponuje svou pospolitostí. K tomu tvoří společnost česká na Bledu více než 10 procent všech návštěvníků a reprezentuje se vždy a všude velice čestně. Výsledek pobytu českého je velice dobře znáti v hotelích Louisenbad (Toplice), Petran, Petrnal i v jiných. — Česká společnost bledská podnikla několikrát výlet do Jezera a na českou chatu. Chata naše je stále cílem všech Čechů, ať volí pobyt kdekoli v jižních Alpách. Je v tom cosi tklivého, že náš alpský dům vábí tak mnoho všesky Čechy pořád a stále více. Je to kus české, slovanské půdy.

Českou chatu navštívilo do polovice září 411 osob. Data za další dobu obdržíme později; jisto je však, že pravidelná návštěva každým rokem vzrůstá. — Odečteme-li hosty při otevření chaty, navštívilo r. 1900 chatu as 240 turistů; r. 1901 (kromě hromadné návštěvy vojáků) 288, r. 1902 pak 323 osob. Letos dokonce bude přírůstek velice značný. Snad bude zajímaví statistický přehled návštěvníků v minulých čtyřech letech. Chatu navštívilo

	v květnu	červnu	červenci	srpnu	září	říjnu
r. 1900	—	—	221*)	145	56	6
> 1901	—	4	71	220**)	51	6
> 1902	—	14	105	136	63	5
> 1903	4	29	145	196	(data dojdou později).	

Počasí v Saviňských a Julských Alpách letos bylo tak příznivé, že každý, kdo zdržel se tam déle, užil mnoho. Ačkoli naše česká společnost od let neměla příčiny stěžovati si, navštívila-li na delší dobu Kraňsko a Koroško, přece letos byl čas takový, že musel uspokojiti i ty, kteří naříkají, i když na dlouhé mpobyty mají třeba jen několik dní nepříznivých. Turisté horší pak měli letos tam opravdu štěstí. Mnohý kromě bouřky nezažil skoro deště. Dokonce tvrdil jeden turista, že bylo letos > tak infámně krásné počasí, že je to až skandál, že může být tak pěkně. Proto také výstupů a výletů bylo mnoho a dámy, děti i páni vrátili se do Čech zbarveni tou příjemnou červení a hnědí, kterou příznivé slunce dává v úděl. A ke chvále dam stačí dodat, že nepůsobilo jim to zlost, nýbrž — jako každá zdravá věc — velkou radost. Kéž za rok užijí naši hosté na jihu podobného času!

Některá výšková data z okolí české chaty a stezek nad údolím logarským. Z české chaty musíme sestoupiti ke Žrelu 160 m, ve Žrelu jdeme 90 m nahoru, zde pak jsme 30 m nad chatou. Při dalším výstupu směrem k saviňskému sedlu dostoupíme při závěru, jež vidíme již od české chaty, do výše 2030 m; kousek dále sestoupíme 30 m na sedlo saviňské, od něhož sestupujeme k počátku naší skratky, vedoucí k turskému Žlebu na 1730 m. Konečný bod skratky u turského Žlebu je ve výši 1770 m. Nad Žlebem zjistili jsme výšku 2130 m. (Měřeno výškovým aneroidem 28. srpna t. r.)

*) Otevření chaty.

***) Z toho hromadná návštěva 64 vojáků.

Stezka od Vernikova Grintovce k Roblekové planině vede lesy velkostatku železnokapelského, náležejícího hraběti Thurnovi, což při stavbě stezky nebylo odboru známo. Od ostatních vlastníků měli jsme v okolí všude povolení ku zřizování cest a značení jich. Proto velice překvapila náš odbor žaloba správy velkostatku pro rušenou držbu. Ačkoli hrabě Thurn dopsal svému lesmistru, aby záležitost byla vyřízena příznivě pro nás, nestalo se tak a jsme povinni do 14 dnů uvést vše v předešlý stav, bude-li o to správa velkostatku žádati. Dosud se tak nestalo; snad německá správa velkostatku chtěla nám způsobiti jen značné výlohy a schladiti zlobu proti nám. Že byla štvána železnokapelskými renegáty, o tom asi nelze pochybovati.

V zimě dobýval se neznámý do české chaty; hospodář náš Jernej Krč ukazoval nám stopy na okenicích, které však panem starostou Murim byly pečlivě přebity, tak že nepovolily. Po marných pokusech uvelebil se host ve sklepe, kam podařilo se mu dostat, kde však nebylo ani potravin, ani nápojů. Ostatní vše, co zůstalo v chatě, bylo netknuto. Nejedná se asi o pokus násilného nepřátelského vloupání, nýbrž asi jen o to, aby dobyt bylo přístřeší přes noc.

Letos na jaře překvapeni byli obyvatelé Jezera ohromným rachotem velké laviny, která řtila se s Kočny, strhla s sebou velký kus jedné stěny této hory a spadla na svahy prostírající se mezi sedlčkem Vratce a Velikým Vrchem. Otřes byl tak silný, že všechna okna se třásla; staří pamětníci nepamatují tak velké laviny. V letě dobře viděti bylo červené skály, obnažené lavinou.

V Zoisově chatě bylo (do 28. srpna) mezi 151 turisty 30 Čechů a 32 Slovinců; tedy přes dvě pětiny slovanských hostů, a to čítáme jen ty, kteří zapsali se česky nebo slovinsky. Nebýti české chaty, bylo by na Zoisce zpropadeně smutno. — Letos ostatně z několika stran pozorováno bylo, jak značné ceny jsou v Zoisově chatě. Co v české chatě zapravíš v korunách, platíš v Zoisce zlatkami.

Návštěva kredarické chaty. Do 17. září přišlo do chaty 345 turistů; z nich bylo 20% Čechů.

Z Vratského údolí ke Kredarici vede po stěnách Cmiru nová, zajímavá stezka, jež byla letos zřizena slovinským planinským družstvem. Stezka je značně kratší než dosavadní cesta Vraty. Počíná proti Aljažově chatě na pravém břehu potoka a vyúsťuje nad sutkami, kterými po dosavadní stezce D. Ö. A. Vereinu bylo se nutno pracovat. Nová cesta nazvána Tominškova pot po Dru J. Tominškovi, místopředsedovi naší centrály.

Rovněž z Vratského údolí ku proluce Luknje provede příští rok slovinské planinské družstvo novou, příjemnější stezku.

Dr. F—r.

Dále provádí Slov. Plan. Družstvo stezku na Razor a pak z Trenty na Triglav přes Komar, tak že přibude na Triglav opět nová stezka.

Dr. F—r.

Na Křížkách Podeh ve výši 2400 m ve vysoké kotlině Razorské koupilo Slov. Plan. družstvo pozemek, na kterém postaví chatu. Vítejme zvláště tento projekt našeho družstva velice vřele, neboť uskutečněním jeho otevře se turisticky celé velkolepé okolí Razoru. Dr. F—r.

Triglavská chata na Kredarici otevřena byla pro letošní období dne 28. června; otevření účastnilo se 15 Slovinců a Čechů, dále 3 Italové. Většina z nich přišla k chatě údolím Kotu, tři novou cestou Vraty. Na vrchol Triglavu nebylo snadno vystoupiti, všude bylo ještě sněhu i ledu, takže nutno bylo sekati stupně; do Aljaževa stolpu musili si hosté prokopati sněhem cestu. — 13. září v noci ohromný víchr poškodil střechu chaty, tak že bylo nutno vyslati nahoru tesařského mistra.

*

Různé.

Jan Lego, pěstitel československé vzájemnosti, slavil 14. září t. r. svoje 70. narozeniny. Při té příležitosti listy české i slovinské přinesly články o působnosti jubilatově na poli vzájemnosti slovanské, vřele o zásluhách jeho pojednávající. Na Slovinsku působil Lego od r. 1857. do r. 1872. resp. 1874. a přispěl prací svou velice k nynějšímu přátelskému poměru mezi oběma národy. Lego vydal mimo jiné spisy, jež našim čtenářům jsou známy, též »Průvodce po Slovinsku« a sice již r. 1887. — Také my přejeme váženému spisovateli upřímně, aby v plném zdraví žil mnoho let a těšil se ze vzájemných, stále vřelejších styků národa našeho s národem slovinským.

Sedmou společnou horskou výpravu vykonala hospodářská škola v Českém Brodě, spolu se spolkem absolventů téže školy a pro posluchače a pro abiturienty své ve dnech 26. srpna až 4. září. Cílem byly letos sev. vápencové Alpy Solnohradské a Vysoké Tury. Společný odjezd byl v úterý dne 25. srpna přes Budějovice, Linec, Gmundenské jezero do Islu a Hallstadtu, odtud údolím Gosauským a zkušební výstup na Zwiselalpe (1584 m); sestup do Pinzgavi, průchod roklí Kitzloch a výstup údolím Rauris a jeho pobočkou t. zv. turskou cestou na Hochthor (2572 m). Do Heiligenblutu v Korutanech a brankou Bergerskou (2649 m) do Kalsu a brankou Kalskou (2205 m) do Venedické Matreie; pak údolím Virgen do Prägraten, výstup k chýši Janově (2089 m) po ledovci Rainerově na Velký Venediger (3673 m) a sestup ledovcem Schlattenkees ku pražské chýši (2650 m) do Gschlössu, odtud přes Weisseneggorskou hranu (2820 m) do údolí bystřiny Hollersbach a do Mittersillu. Vůdcem výpravy byl pan ředitel Lad. Jozek.

Zivelní pohromy v Alpách. Ze zpráv denních listů známo jest, jaké pohromy stihly země alpské. Veliké bouře a ustavičné lijáky měly za následek, že řeky a potoky se rozvodnily a nesmírné škody způsobily. Ve vyšších oblastech zuřily zejména bouře sněhové, na horách napadlo mnoho sněhu (až 1 m 30 cm) vysoko, který nastalou teplotou roztál; proudy vod tím povstalé zhoubu dovršily. V Solnohradsku utrpěly nejvíce Lázně Gastýnské, kde se i půda propadávala, silnice a dráha do Lendu byla strhána, takže telegrafické depeše v místech, kde spojení telegrafické jest přerušeno, zvláštními posly dále byly dopravovány. Dráha pinzgavská rovněž byla místy odplavena, tak u Taxenbachu a Mittersillu, kde u mostu viděna byla mrtvola muže jako turista oblečeného. Mosty byly skoro všude strženy. — Nejvíce pohrom stihlo však

slovanské země alpské. Spojení železniční mezi Bělákem a Pontaflem bylo přerušeno a tu opět nejvíce řádily strže na trati za Trbiží. Žabnice byla úplně zatopena, na nádraží v Ušcích voda, v Ukvích zmizelo 8 stavení v Lipaljavsi 6 domů, na sv. Višarjích, známém místě poutnickém, řádila prudká vlnice sněhová a teploměr klesl na 3° pod nulu. V údolí Zilském nejvíce postižena byla Bystřice a Čajna pod Dobračem, dále Sv. Mohor. V Běláku byla voda až na náměstí. V Mariboru praskla roura vodovodu a způsobeno jen v tomto městě škody na 150.000 K. Rovněž v ostatních částech Korutan, Štýrsku a v Krajině způsobeno rozbořenými živly mnoho a mnoho škody, nejen na majetku, ale i na životech lidských. — Pokud se tkne Alp Saviňských, odbylo se to tam jen dešti a lijáky, škody však větší způsobeny nebyly; zejména cesty českého odboru nevzaly újmy nijaké.

*

Zprávy spolkové.

Desítiletí činnosti oslaví Slovensko Planinsko Društvo 10. a 11. října. V sobotu dne 10. října pořádána bude večer zábava v lublaňském Národním domu, v neděli 11. října koná se o 9. hod. dopolední schůze výboru ústředního i výborů podružnic. Slavnostní valná hromada odbývána bude na to o 11. hodině dopoledne, ve 2 hod. odp. pak jest společný oběd. Kdo z pp. členů a dam jejich mohl by se zúčastniti sjezdu, učíň tak a oznam to laskavě nám do 7. října. — Adresa pozdravných telegramů: Slovensko Planinsko Društvo, Ljubljana.

Saviňská podružnice S. P. D. slavila letos 15. srpna deset let svého trvání. Slavnost konala se v údolí Logarském za velkého účastenství. Většina přišla od Solčavy, účastníci z Kraňska přišli přes Kamnické sedlo. Čeští turisté, vedení prof. Chodounským přišli přes Saviňské sedlo od České chaty a byli bouřlivě přivítáni. — O velké, záslužné práci saviňské podružnice bylo by třeba psáti mnoho. Práce ta je vskutku hodna obdivu. Podružnice postavila šest chat, kapli a verandu u vodopádu Rinky. Nových stezek postavila sedm, mezi nimi stezku turským žlebem, jeden z nejkrásnějších podniků toho druhu v Alpách vůbec. Starších stezek zřídil odbor 11; kromě toho opravil a označil 72 cest. Toť činnost znamenitá, která vyžadovala ohromné pile a námahy. Předseda podružnice p. Fr. Kocbek právem zasloužil si uznání, jež mu bylo skvěle projeveno.

První společenský večer našeho odboru, kterým zahájena bude letošní sezona zimní, bude se pořádati na oslavu desítiletého působení Slov. Plan. družstva v druhé polovici měsíce října. Přesná doba, jakož i program oznámeny budou později v denních listech.

Dostaveníčko českých a slovinských akademiků-horolezců pořádané česko-slovinským akad. kroužkem 9. srpna t. r. — jakožto první pokus toho druhu — zdařilo se úplně. Za místo schůzky zvoleny Jesenice — sídlo to mladé kraňsko-górské podružnice — jež přes to, že leží dosti hluboko v Kraňsku, jsou vlivem německého průmyslu národně ohroženy. Dle úmluvy v Praze učiněné sešli se účastníci

z různých stran se dostavivši na nádraží v Jesenicích, odkudž hromadně odebrali se do hotelu »pri pošti«. Na základě jednohlasného usnesení vysloveno tu: 1.) přání, aby valné hromady Sl. Pl. D. konaly se v létě v Alpách, pokaždé jinde a to na místech turisticky významných a zejména ohrožených. 2.) politování, že ve Višské skupině strhány byly slovinské nápisy, jež na této od věků slovanské půdě jsou jediné oprávněny. Rovněž jednohlasně uznána nutnost pamatovati při horských toulkách na alpské museum. Po skončeném jednání byli účastníci fotografování známým jesenickým fotogr.-amateurem p. Pavlínem. Podniknuvše ještě vycházku na břeh Sávy do Milanova Logu a prohlédnuvše si místo, kde před týdnem konána zdařilá slavnost jesenické podružnice odebrali se opět na nádraží, kdež byli slečnou J. podělení kyticemi z protěží a alpských růží. Až do Kraňské Gory jeli pak všichni společně; tam někteří za příčinou divadelního představení vystoupili, druzí po nadšeném rozloučení odjeli do Trbiže. Po zdaru prvního pokusu budou dostaveníčka slovanské horolezecké mládeže v Alpách pořádána každého roku.

Rjecká »Liburnia«, orgán spolku »Club alpino fiumano«, píše takto sympaticky o nás v posledním čísle: »Alpský Věstník, orgán českého odboru slovinského alpského družstva, Ročník V., Praha 1903. Obdrželi jsme ročník V. (říjen 1902 — květen 1903) vkusného orgánu českého odboru slovinské Alpy a toto navázání styků, jež — zajisté nikterak ke své škodě — budeme moci, jak doufáme, pěstovati stále silněji také s bratry z Prahy, způsobuje nám nemalou radost, již z toho důvodu, že velká část jich činnosti obrací se k území Alp Julských a není tudíž nepravděpodobno, že jednoho dne podáme si ruku na některém z oněch vznešených vrcholů, pobízení a vznícení jsouce společným ideálem. Nedostatek místa nedovoluje nám zabývat se tímto periodickým listem tou měrou, jak by toho zasluhoval, a bude se nám spokojiti běžným přehledem. Již v prvním čísle nalézáme mezi ostatními články recenzi (Dra H.) o průvodci po Julských Alpách, opatřeném a vydaném odborem v jazyku českém. (Dostalo se nám právě laskavě i tohoto průvodce, jakož i druhého již před tím uveřejněného o »Alpách Saviňských«. — O tomto promluvíme v příštím čísle.) Tento sešit »Alp. Věst. jako vůbec všechny zahrnuje v sobě obšírné zprávy obzvláště ohledně oblasti Julské: znovuupravení starých horských stezek a vytýčení nových, zřizování chýší, kroniku a směs, zprávy obsahu spolkového a podobné 2. a 3. sešit obsahují obšírné a zajímavé vyličení výstupu Dra A. Frankenbergera na Černou Horu (Czarnohora) (2026 m), velikána lesnatých Karpat, ležícího na hranicích Uher a Haliče, z něhož vyvěrají Tisza na jihu a Prut na severu; líčení sepsané jasně a koncisé jest doloženo pohledem na horu zachyceným z Rebrovace. V čísle 4 počíná Dr. O., Laxa svoji studii o původu a útvaru Julských hor. Spisovatel, jenž jeví znalost i studii našeho Taramelliho, sleduje pečlivě původ i vývoj orografický našich krajů ve všech obdobích a doznává, že málo je krajín tak vydaných rušivé činnosti meteorické, jako Alpy Julské. Myšlenkou plnou měrou hodnou chvály a následování jeví se vyzdobení této duchaplné studie náčrtu znázorňujícími typy charakteristických formací, způsob to líčení známý již starému Humboldtovi, dnes však jaksi zanedbávaný. Litujeme, že ne-

můžeme podati posudku o monografii Dra V. Růžičky o skupině Jöt Fuart (Viš), majíce po ruce toliko třetí a poslední část její, pojednávající o hydrografii. V posledním sešitě květnovém dočítáme se ještě o exkursi botanické A. Kašpara v okolí »České chaty«, zvedající se v Alpách Korutanských, kterážto exkurse skončila za deště a větru, a o výstupu Dra S. Prachenského na Greben (2224 m). Dr. Růžička podává nám konečně cestovní návod pro skupinu Višskou, jehož s prospěchem bude lze použiti. — Jak krásný a ideální projev, v němž láska k horám a k poznání jich vítá nás tak vřelým a sympatickým způsobem. Těšíme se mnoho, že navázány byly vzájemné styky a že upevní se ku vzájemnému prospěchu obou družstev a ku prospěchu vědeckého i turistického seznání krásných Alp jižních.

Noví členové odboru:

- Pan Domicil Albin, právník v Praze,
 ct. Slovinské akademické družstvo »Danica« ve Vídni,
 slč. Doubková M., učitelka v Jičíně,
 pan Durdík Pavel, úředník zemského výboru na Smíchově,
 » Wallburg-Ulrich Gustav, vrchní účetní cukrovaru v Pardubicích,
 » Tille Antonín, prokurista v Praze,
 » Dr. Kodým Odolen v Praze,
 » Dr. Henner Kamil, universitní profesor v Praze,
 » Kratochvíle Robert, c. k. soudní sekretář v Praze,
 » Franc Josef, úředník České průmyslové banky v Praze,
 » Dr. Klumpar Ladislav, advokát v Praze,
 slč. Vojtěchovská Hedvika, učitelka měšť. školy na Smíchově,
 » Emingerová Julie, učitelka v Praze,
 » Mellanová Teréza, učitelka v Praze,
 » Mellanová Berta, učitelka v Praze,
 » Maxantová Berta, učitelka v Praze,
 pan Kašpar Frant., vrchní revident Živnostenské banky v Praze,
 » Frič Karel, profesor zemské reálky v Novém Městě na Moravě,
 » Dr. Hlava Jaroslav, univ. profesor v Praze,
 » Dr. Pešina Matěj, univ. profesor v Praze,
 pí. Dvořáková Karla, choť profesora v Benešově,
 slč. Rosolová Helena v Benešově,
 pan Vilímek Jos. R., nakladatel v Praze,
 pí. Vilímková Marie, choť nakladatele v Praze,
 pan Kvapil Jaroslav, spisovatel v Praze,
 pí. Kvapilová Hana, člen činohry Národního divadla v Praze,
 pan Růžička Petr, inženýr v Praze,
 pí. Růžičková Berta, choť inženýra v Praze,
 pan Dr. Souček Oldřich, zemský advokát v Praze,
 » Vagaj Ant., právník, Vídeň,
 » Lederer Boh., učitel na Kladně,
 » Bitterlich Theodor, soukromník na Kladně.

Věstník zasílá se členům českého odboru slov. alpského družstva zdarma. — Předplatné na rok l zl. 50 kr., pro členy klubů turistických l zl.

Věstník vydává český odbor slov. alp. družstva řízením Dra. Bohuslava Franty na Smíchově, Ferdinandovo nábřeží č. 16.

Dopisy týkající se administrace »Alpského Věstníku«, buďtež adresovány: Praha-III., Kampa 513

Alpský Věstník vychází prvního dne každého měsíce, vyjmajíc červen, červenec, srpen, září

Zakládající členové odboru platí 60 korun jednou pro vždy. Skuteční členové platí ročně 6 korun (první rok kromě toho 2 koruny zápisného).